

Милан Ђокић

СЕДМИ ТРУБАЧ

Ова реченица поверава се крвотоку
Збрисаних улица, одсутних труба, речи
У мастило бар да одјеке преточи
Тужан сам тужан белино.

Још стоји урамљена рука
Последњег трубача за свечани чин.
Одтрубио и отишао као светли траг
Остале светлости потуцаше се у тмини.

Сви смртни и сви несмртни исто
Попише у великој чаши без дна.
Сви смерни и сви неверни истом
Ужасу похиташе у бубањ.

Седам дана и седам тренутака
Бориле се силе неродимне.
Последње речи се избрисаше ветром,
Нове се не зачеше.

Где смо, на путу без почетка
Сећање не остави ништа, од шупљег сјаја.
Ни светлост, бар на дрво да личи.
Где смо, тужна белино!

Где ће почети ново слово
Да отвори историју за сва путовања?
Где ће се наћи уста, да пену
сунцем и језиком уобличе?

ЛЕТОПИСАЦ

Овде, жинн је, от тебе до мене,
Песни, тајном, херувими не скриве.
Пером и белином се испунише,
До светлости ове гласне тмине.

Теби, от бола и смола, речи клизе
Низ ветар туђ и неравномеран.
О, да ли недељом рај истеран
Оплакује нове катаклизме.

Овде, жинн са укусом биља.
Овде, биље са укусом дима,
И корен му од дима поприма.
Живећемо у звезди обиља.

У трбуху потуца се душа.
У души се истањило чело.
Свуд је само офарбана тмуша,
Нема речи за ново опело.

Теби, от бола и смола, речи клизе
Низ ветар туђ и неравномеран.
О, да ли недељом рај истеран
Оплакује нове катаклизме.

ЗАВЕТРИНА

Вама сличан напокон се враћам
Склоњени ветрови у заветрине пусте
и када ништа немам пун сам богатства
које узе
Сенка свега далеког без сузе.

Претворићу вас у крилате трубе,
Ухо ми долази поново из олује
Мали предах за речи грубе
Довољно
Као дах изненађене руде.

У њој све чудесне пенађене ватре
Кристали и прожимање биља
Реке које токове славе
У зрну изобиља.

Магнетима се плавим сени отети неће
За нејаки ти жар, ал свој у телу
Њима приносим на дар заборављене путе
Заборав часни ништа узети неће.

ЧЕСТАР

Остаде ли звекет на ивици јасне шуме
Да врате га металу који не разуме.
Хлад лиже лице, неко ли одлази
Прозирно сунце кад се лишћем мази.

Певајте дрхтаји, певајте дисканти
магленим дахом и нови, без изузетка
За упрегнута кола и звезде почетка
Певајте нови почетак без иметка
Сви настављачи јединог жара
И овог, баш написаног ретка.
Певајте глави што мрак не разуме
И венчане светлошћу баште, како ко уме
Лебдећој речи кад се дахом дуне
И као лопта враћеној која се прогуне.

Опевајте мирисе следе и безмирисно цвеће
Опевајте челик усном и усну која снева
Опевајте руку која руци не замера
Опевајте пут који већ изгрева.

САН У ПРОПЛАНКУ

Гласно расте дрво, гладна зора цвета
и биље тихо са зверовима шета.
Гласно вода на листу кружи
гласни сан у дивљој ружји.

Чујеш ли батргање корења ураслог у заборав
Бунцање густина, кад се прикрада сета.
Чујеш ли батргање корења ураслог у заборав
када му пљусну видик само плаз.

Видиш ли све звери на зеленој ривијери
Непрекидни лонац ври и глад је звекет порфира
Оглодана тишина на очњацима свира
Видиш ли звери мирне на рубу великог тањира

Тишина се по траговима сналази
Једно око будно тишину прати
О зелена сенко ко ће да те схвати
Тишина се с тишином мимоилази.